

[X] Uši a Vítr

ROZHOVOR • SÉPIOVOU KOSTÍ • MÚZY MEDÚZY • POHÁZENÉ VNITŘNOSTI • FILMOVÉ OKÉNKO • TRAUMERŮV SLOUPEK • PODIVUHODNÉ NECESTY
SVJET PODLE KVĚTUZORA • MIKYHO ZÁPISNÍK • KOMIKS • KYJOVSKÝ BIGBÍT • DÍLNA • POVÍDKY • DŮKAZY • ZÁPISKY BÁSNÍKA ULICE • OHEŇ NA STŘEŠE

Festival spodních proudů

Na počátku byl festival Mlýn, který poněkud paradoxně pořádán Brňáky na mlýně Radouňka v Jindřichově Hradci navázal na nespoutané večírky pořádané v kinopivárně v Brně-Přízřenících, později v klubu Boomerang (později Boro), a to asi od roku 2000. Posledními počiny navazujícími na tradici koncertů Spodních proudů byl festival v Kutinách v roce 2005 a v brněnském klubu za pracákem o rok později. K původnímu názvu jsme se vrátili až v roce 2015, kdy proběhl večer v brněnském klubu Brooklyn.

V pátek 25. března 2022 proběhne Festival spodních proudů v prostorách brněnského klubu Unleaded Coffee na ulici Hybešova.

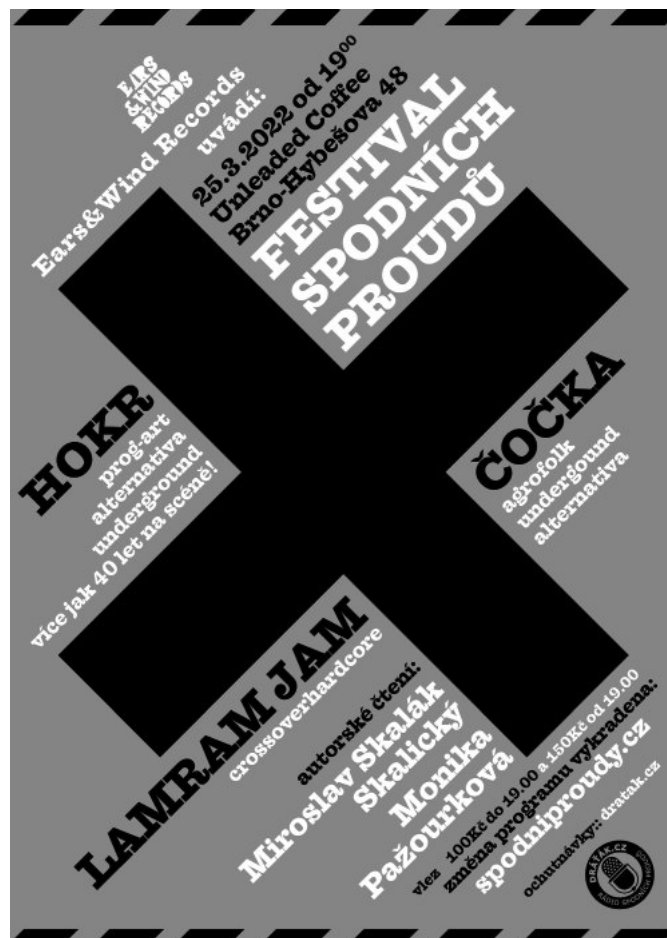
19:30 **Monika Pažourková** (autorské čtení / Šašovice)

19:45 **Miroslav Skalák Skalický** (autorské čtení / Meziříčko u Želetavy)

20:30 **Čočka** (agro-folk-punk / Křepice)

22:00 **Hokr** (alternative-rock / Praha)

23:30 **Lamram Jam** (crossover-hardcore / Brno)

Rozhovor: Blanka Šimoničková

Keramička, hudebnice, spisovatelka, organizátorka androšských bigbítů z Křepic a matka rodu, narozena roku 1963 v Litomyšli. Zakladatelka hudebního souboru Čočka.

B. Š., Křepický bigbít, 2015, foto Irena Jakubcová

Blanko, v rozhovoru pro revue DNO jsi prozradila, že někdy v 6 letech jsi vybrala 3. místo v literární soutěži Puškinův památník za nějaký text o zvířátkách. Pak jsi studovala střední veterinu v Hradci Králové. Co jsi dělala potom? Jaká byla tvá cesta k máničkám?

Už v Hradci jsem objevila ta správná místa a ty správné lidi. Hospody Hrad, Lípa a Stovka se staly mými oblíbenými, zde jsem potkala muzikanty a kamarády, mnohdy na celý život. I budoucího stvořitele Pokojíčku – Krokodýla. Ani nechápu, jak jsem to ve zdraví přežila, protože krom těchto aktivit se ještě jezdilo do hospod v Chrudimi a Pardubicích, o víkendu po akcích. Po škole jsem pracovala jako laborantka v salámárně v Žamberku a pak už následovaly Křepice. Barák jsem koupila na stopu v roce 1984. V Brně bylo dost obtížné se zorientovat, zpočátku jsem si vystačila s kamarády z Tišnova, odkud byl můj tehdejší partner, a přes ně jsem došla i k Homérovi a podobně. Dlužno říct, že intelektuálské knajpy mne spíše mátlly a až Přízřenice byly dle mého gusta. Naštěstí tou dobou bylo víc času a jezdilo se každý týden na nějakou akci, všude byly zajímavé partičky a akce, skoro v každém městě jste našli hospodu kam se chodí. Takže pohoda a těžká jízda.

pokračování na straně 2

Vždy jsem hrála proto, abych se nějak vyjádřila

Keramice se věnuješ od roku 1987 – jak to tehdy probíhalo? Co tě znám, tak se keramikou živiš – odkdy tomu tak je? Či ses profesionalizovala až tandemem s Dráčkem, se kterým už nějakých 20 let žiješ? Dráček mi říkal, že jste se dali dobromady poté, co dostal kopačky a během vašeho popíjení si uvědomil, že je mu s tebou moc fajn. Jak to vnímáš ty?

S keramikou to byla velká náhoda. Stébáci mi šlapali na paty, z poslední práce jsem odešla s dost podivným posudkem, tak jsem se odebrala do Prahy a živila se sběrem drobných na pouti. Zde také vystupoval můj kamarád Venca Koubek a posunul mne do keramické dílny, kde jsem se vše naučila a pak jsem se na jaře 1989 osamostatnila. Naší dílnou v Křepicích prošlo dost lidí, dá se říci, že to byla taková proměnlivá komuna. Jednu chvíli to živilo 8 lidí, pracovali jsme 2–3 dny v týdnu a utáhlo to i troje alimenty. Bývalí otroci – tak si sami říkají – na to dodnes nostalgicky vzpomínají.

Dráček přibyl poté, co jsem potřebovala ochranu proti agresivnímu druhovi. To jsme ještě byli kamarádi a spoluhráči v kapele Pokojíček. Byl tu asi rok, pak ho ulovila Míša a s tou si koupil domeček v Zeměticích. Po čase jsme zjistili, že je to čarodějnice, ale naštěstí ho sama opustila, tak jsem tam na doporučení pokojíčkářů odjela hlídkovat, aby se neuchlastal. No, to zrovna neklaplo, ale po čtrnáctém grogu jsme zjistili, že k sobě patříme a od té doby jsme spolu. Tedy zhruba 20 let.

Kdy jsi vlastně začala dělat bigbity u sebe v Křepicích? Předpokládám, že je to už tak dlouho, že už si ani nikdo z okolí nemůže stěžovat... Michal Zabradník alias Mišel z Kyjova nedávno pro knihu Kyjovský bigbít 1961–2021 vzpomínal, jak první koncert s kapelou Lexington 125 měli právě u „tety Blanky“ v květnu 1989.

Bigbity dělám od roku 1985, ale ten první byl víceméně písničkářský. Hrál tu Cára, Veverka, naše otrokářské divadlo a já s Marcelou – prapůvod mé dívčí kapely tO. Už další ročník se připojil Venca Koubek, Slniečko, Hally Belly a další kapely, ale bohužel v tom mám neskutečný bordel a opravdu nevím, kdo a kdy. Ročníky 1987 a 1988 již byly i čtyřdenní, kapely od rána do rána, návštěvnost kolem 300 lidí. Přidala jsem Křepice výtvarné, filmové a prvomájové. Po koncertě holandské kapely The Ex 1. 5. 1987 nám spadla stodoła, ale kamarádi si vzali týden volna a asi v 15 lidech jsme si postavili novou. V současné době to již není tak divoké a jedná se spíše o přátelské setkání kapel.

Kdysi jsi mi říkala, že mnozí návštěvníci vašich bigbítů u vás doma občas zůsta-

nou ještě nějakou dobu po bigbítu, a tak se rozkřikla fáma o nějaké formě sociálního bydlení u vás doma, čehož kdysi využil i jistý Večerníček – jak to s ním bylo?

Oh, mám obavy, že sis to popletl, Večerníček pobýval u Dráčka ve Velimí, ale u nás se taky vždy někdo zapomněl. Většinou tak na tři, čtyři dny – měla jsem doktorský papír a razítka od nejmenovaného kamaráda, bohužel jen chybně vyrobené zubní obdělání a gyndu, tu používali nejradši, i chlapi, ale pozdější vysvětlování prý bylo často zábavné... Na dlouho nám tu zůstal nebožtík Obšil – pojem sociální bydlení zřejmě použil jako první on, moje spoluhráška Dáša, hrabě Krakovský, Mrázci a další a další. Prostě nevím, kdo se tu ocitl po bigbítě, ochutnávce vína nebo jen tak. Kdysi jsme si dokonce plánovali, že až budem starý, tak se tu všichni sejdem a budeme na lavičce před domem posedávat, chlastat a pomlouvat mladý. Upřímně řečeno, ač je mám všechny ráda, doufám, že to asi neklapne.

Kousek od Křepic stojí rozestavěné socialistické kino – jedná se o velkou železnou kouli na betonovém podstavci – ojedinelý to monument. Kdysi jsi mi vyslím říkala, žeš tam chodila na povinné brigády. Jaké jsou tvé vzpomínky na toto období? A nevíš, co se stavbou bude dál?

Ne ne, já na brigády rozhodně nechodila. Chodili tam mladí z Křepic, neb nemohli nebo nechtěli popíjet se svými otci v naší jediné hospodě. Navíc do ní tehdy nemohly chodit ženy a dívky, já a opilka Cilka jsme byly výjimkou. Paradoxem je, že ač průběžně vznikly další 3 hospody, tak nepřežily koronáč a jsme na tom zase skoro stejně. Památník nikdo nechce a postupně se bourá. Prý zůstane jen ta železná koule a z ní se vybuduje rozhledna.

Tango

Já vím, že kdesi v podzemí se skrývá
ta země plná kořalek
veselejších lidiček a píva

Vím, že někde lidi se jen válejí
a celý noci tancují
dělají si bigbít a pak jenom zpívají

Vím, je místo, kde se rozum ztrácí
zpívali o tom jarní ptáci
a já tam rychle musím jít

Blanka Šimoníčková

Se svojí kapelou Čocka, 2021, foto Petr Nikl

Blanka s Dráčkem na Krákoru, 2013, foto archiv

Já na to období vzpomínám se smíšenými pocity, rozhodně nechci, aby se totač vrátil, ale ta soudržnost mezi máničkami, méně úsilí na obstarávání peněz a víc času mi trochu chybí.

Jak je to vlastně s názvem tvé kapely Čočka? Víš, že ten název je trnem v oku Martinovi Věchetovi, co dělal Trutnovský festival, proto vás tam nechtěl (kapela s takovým názvem tady nikdy nebude hrát!), i když v roce 2021 jste si na jeho přestěhovaném festivalu s názvem TrutnOFF BrnoON konečně zahráli.

Čočku jsem založila já s Karlosem, tudíž musel být u vzniku názvu. No a asi měsíc před prvním koncertem v Ostravě zavolal Herbert a jména se dožadoval. Právě jsme zkoušeli. Karlos se podíval na okno, tam stála nádoba s daným nápisem a on prostě prohlásil, budeme se jmenovat Čočka. To je vše. Myslím, že je to skvělé jméno pro kapelu. Nejenže má čočka mnoho zajímavých významů, ale i jako luštěnina není k zahoezení. A je to krátké a dobře se to pamatuje. Navíc je i jednoduché pojmenování členů, ale zkus vyslovit třeba starodobroručnopracovník... hm... řekneš čocín, a hned víš, na čem jsi. A že nás je, neb stále platí „jednou čocín, navždy čocín.“

Až na desky Jako lusk, kterou vydal roku 2010 Fido u vydavatelství Ears&Wind Records, a Svítání měsíce, kterou vám vydal Pepa Jindrák v roce 2019 u jeho vydavatelství polí5, jste si všechny alba dělali svépomocí a nahrá-

vali, pokud vím, povětšinou u vás v kuchyni. Co vás k tomu vede? Touha po svobodě i při nahrávání i za cenu horšího zvuku než v profi studiu?

Tak. První CD Děti Luštěnin bylo nahráno zcela skoroprofesionálně v klubu Prostor v Břeclavi a zpracováno opravdovým zvukařem Dušanem. Druhé je z Kutin, nahané Krokodýlem, ale Karlos v půlce odjel prodávat zeleninu a už se nevrátil... no já vím, vše je tak trochu na koleni. Třetí Fasullo noc Entusiasmo je studiovka!!! U Tomáše Bendy, Brno, Křenová, tuším Pod hladinou. Stálo nás 2 demižony vína a játra. Dobře, asi bylo chybou, dovolit zvukaři, aby si s náma zahrál, protože pak zapomínal zvučit. A čtvrté naprosto profesionálně zvládl Tomáš Vtípil u nás v kuchyni. Všechny tyto pokusy mne vedly k tomu, že pustit ČOČINY do normálního studia by bylo plýtvání penězi, silami a nervy zvukaře. Přesto jsem na Pepovu nabídku kývla, a musím uznat, že spolupráce s Ondrou Ježkem byla příkladná a výsledek dokonalý. Avšak ty nervy s přípravou před akcí a vědomí, co to Pepu stálo, mne utvrdilo v tom, že budeme dál pokračovat hezky pomalu, doma, pomocí našeho nahrávacího Tascam.

Co tě vedlo k dalším hudebním projektům? Třeba s Krokodýlem a Dráčkem jsi měla dost avantgardní kapelu Pokojíček...

Moje první kapela byla dívčí a jmenovala se tO. Hrály jsme ve dvou různých formacích a byla to prača. Pak jsem byla součástí

Urnového háje, taková Máriova bokovka k Ser un Peyjaleru, kde jsem se skoro naučila hrát přesně. Pak už následovala první Čočka, která se posléze rozpadla a na posledním koncertě ve Skalici jsem potkala u ohně Dráčka, a ten mne naverboval jako zpěvačku do Pokojíčku. Taková blbost. Já a zpěvačka. Ale zoufalství z rozpadlé kapely, asi i Dráček, a především touha zjistit, zda ten Krokodýl je ten věhlasný underskladatel nebo opilec z hradecké Stovky (byla to tatáž osoba), mne přiměly to přijmout. Zde se hrálo z not, byly velké nároky a bylo to moc fajn. Ale i tahle kapela se bohužel rozpadla a mezitím se Čočka znovuzrodila a je dodnes.

Vždy jsem hrála proto, abych se nějak vyjádřila a taky mě to prostě děsně baví.

Jaké máš vlastně budební vzory – víš, že jsi jak do folku, tak do punku, miluješ bigbítovou svobodu, Skrytý půvab byrokracie...

Se vzory je to těžké. Jasně, mám ráda Zappu, Nico, Byrokraty, HNE, Už jsme doma a další a další. Nejsem typický fanoušek, prostě mě oslovuje více žánrů zcela nezávisle na sobě, důležité je sdělení a muzika, která tak nějak příjemně a přitom divně táhne za ucho. Nejsnáším líbivé účelovky a dechovku. Nejsem schopna určit, co mne ovlivnilo při tvorbě, je to asi dané obdobím a náladou.

V Čočce má skoro vždy hlavní slovo ten, kdo song přinesl, takže ovlivním jen ty svoje a jen málo, svoboda projevu všech členů leckdy původní záměr zcela otočí, ale jsem hrdá na to, že se příliš neopakujeme a doká-

žeme hrábnout do mnoha žánrů a dokonale je zprznit.

Se svojí keramikou jezdíte s Dráčkem prodávat po bigbitových festivalech – vybavuju si Skaláka, Krákor, Besedu v Tasově, Trutnov, MišMaš v Bojkovicích, Colours of Ostrava, brněnský Ponavafest... Kam ještě rádi jezdíte? Předpokládám, že se nikam necpete, hlavně ne tam, kde by vám to bylo lidsky cizí, i kdyby tam byla vidina většího výdělku. Je to tak?

Nyní už jezdíme jen tam, kde hrajeme, nebo kde se nám líbí a nechají nás tam zadarmo. Ano, TrutnOff byl i pod vidinou větších zisků, ale hlavně abychom nezasmrádli jen poslechem undergroundu. První pokus byl fajn, to jsme prodávali na spacáku, lidi si po dešti umývali šlukovky i hrnky v louži, a kupovali o život. Po pár letech to už to šlo po všech stránkách spíše z kopce. Jinak je nám dobře všude, jen kdyby se Krákor vrátil do Ostopovic. Vnímám ten festival tak nějak jako domácí základnu, ale s našim vrakem si nemohu dovolit jezdit lesem v bahně.

V nakladatelství Matá jsi roku 2014 vydala svůj sci-fi román Naram, kde je hlavní postavou milovník piva Sigi, který se dostane na planetu Naram, obydlenou fantastickými postavkami. Popravdě jsem si při čtení představoval bývalou brněnskou hospodu Mandragora našeho společného kamaráda Mária Valeriana, se kterým jsi brála v kapele Urnovej háj. Je to jen má imaginace nebo jsi při psaní taky na tuto hospodu myslela a vtisklo se to do ducha knihy?

No, je to tak nějak, ale obráceně. Zadáním bylo na základě našich vymyšlených horoskopů a divnozvírat napsat knihu. To slíbil opilý Dráček opilému Matovi. Umím jen mužské hrdiny, ženám moc nerozumím a hospoda je pro mne přirozeným prostředím, takže volba byla jasná. Mandragoru jsem měla moc ráda, chtěla jí trochu pomoci, ale škoda – než kniha vyšla, tak to tam skončilo...

S kapelou Čočka v Kutinách, 2005, foto Fido

Poté jsi ještě napsala knihu Blázinec, která vycházela v novinách Uši a Vítr na pokračování. Zde se nejedná o žádné sci-fi, ale o popis realit se spoustou cenných rad, jak v blázcinci s minimální újmou přežít. Kniha vznikla na základě tvého pobytu z psychiatrické léčebny v brněnských Černovicích. Jak to vnímáš s odstupem? Jako cennou životní zkušenost, kterou si už nikdy nechci zopakovat. Kniha je napsaná dost špatně, vím o tom, ale nehodlám to měnit, aby každý viděl, co tam mohou člověku provést. Upřímně řečeno, je to za mnou a ani jsem to po sobě radši nečetla.

Každý rok jezdíte několikrát na jižní dovolené, Řecko, Kanáry a podobně. Co vás tam táhne? Dráček mi kdysi říkal, že přes zimu jezdíváte na Kanáry hlavně proto, že vás to vyjde levněji, než abyste vytápěli přes zimu barák. A jak se to v jižních zemích z tvého pohledu za ty roky změnilo? Jednou jste se dokonce zapletli omylem do místní mafie skrze nějaký odposlech – jak to tehdy bylo?

Já miluju moře a teplo. Řecko mám ráda kvůli pohodě a klídku, čistému moři a fajn lidem. Kanáry nás nejprve uchvátily svou divokostí, možností tábořit, a také jsme si tam našli kamarády. Ale hned další výpravu to bylo jiné. Vichry, vysoké vlny, policisté dávající pokuty... Když jsme tábořili na naší oblíbené pláži schované ve skalách, tak nám mafiánští synci omylem ukradli mobil. Mysleli si, že je toho černocho, který dělá, že loví ryby, a ten, že je z konkurenční bandy, která jim noc předtím ukradla 2 lodě s kokainem. No, přemýšlejte, jak si ukládáte jména přátel do mobilu. Já tam měla se španělským číslem jen českokanárského kamaráda Jardu, španělsky je jaro primavera, Blanka zapsala Prima. V jejich řeči – první, důležitý, a hlavně Vůdce gangu. Tak Jardovi zavolali, že vypálí dům, zabijou ženu a tak, takže když jsme se po týdně potkali, již nevěřil, že žijeme. My nic netušili. Museli jsme pak zajet na policii vysvětlit, o co šlo a dobrácky jsem nechala jednu simku neblokovanou, aby je s její pomocí lokalizovali. Oni totiž byli opravdu děsně hloupí a náš mobil nevyhodili, ale využívali do poslední kapky. No a tak je pochytali. A nám bylo doporučeno, abychom tam pár let nejezdili, protože na nás asi budou mít vztek. Jo a ty lodě jim samozřejmě zabavila policie, jen jim to neřekli. Naše číslo ještě dlouho někdo používal a dobíjel, občas volal na čísla z adresáře, čert ví. Tak jsme se vrátili do Řecka a objevili tam ráj. Konkrétně na Korfu v Agios Gordis. Jsou tam nejlevnější letenky, nejhezčí nudistická pláž a mají nás tam rádi. Vím, že když přiletím v jednu v noci, je můj oblíbený krám otevřený, pivo nachystané a hospody moc nekrachují. Zkusili jsme v mezidobí i Španělsko, jiné ostrovy, ale prostě to není ono.

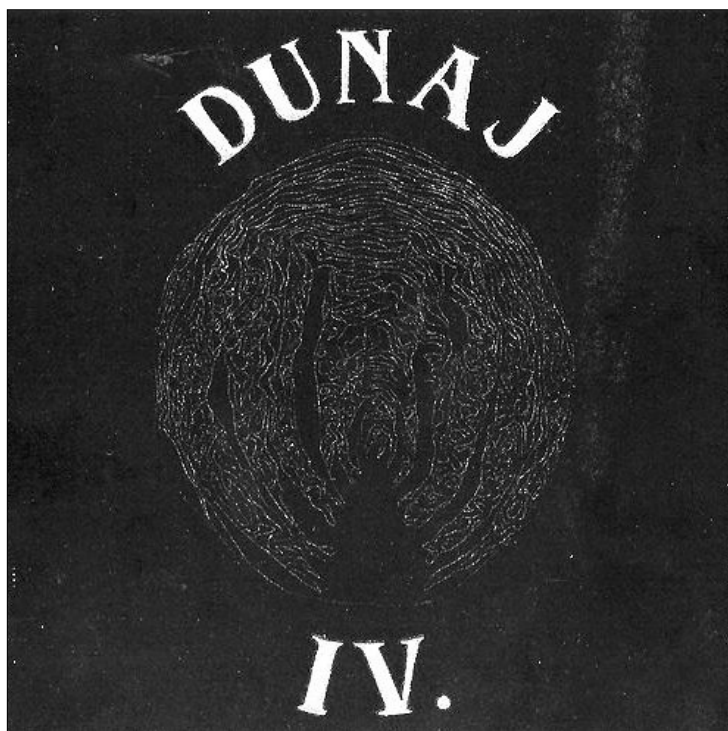
Otázky – Honza Bartoň

Blanka zamlada, foto archiv

Múzy medúzy:

Dunaj – IV. (1994)

Kapelu Dunaj jsem poprvé zaregistroval na přelomu sedmé a osmé třídy základky, kdy mi čerstvě nahanou kazetu půjčil spolužák – nic jsem o kapele nevěděl, odkud jsou, co je to zač, ale podle toho, jak se spolužák tajuplně tvářil, když mi ji půjčoval, jsem očekával něco výjimečného, a tak jsem ze školy přidal do kroku, abych si kazetu doma poslechl. V kuchyni jsem kazetu vložil do dvojčete koupenného krátce po otevření hranic ve Vídni a nahrávka mě hned uhranula – divočina, do které někdo ječí něco jako *Save me!!!*, později jsem zjistil, že to je česky a zpívá se tam *K zemil!*, závěrečná část skladby *Stojím* z desky *IV*.

Jelikož jsem mnohým textům, skrze expresivní projev zpěváka Jiřího Kolšovského, nerozuměl, ale cítil jsem tam oduševnělé přehlahy, rozhodl jsem se pořídit si k Vánocům 1994 originální MC i s bookletem. Půl roku na to se mi dokonce poštětilo kapelu vidět naživo, a to na kyjovském Letňáku koncem 8. třídy, v rámci akce Rockové jaro. Na začátku střední jsem jel ze školy autobusem s novou spolužačkou a ptal jsem se jí, co má ráda za hudbu a jakou kapelu má nejraději – říkala, že žádnou, tak jsem vytáhnul kazetu z walkmana a v dobré víře jí vnutil právě tuto desku. Když mi ji později bez evidentního nadšení vracela, bylo mi jasné, že jde vskutku o něco výjimečného – to nejlepší je přeci na okraji a zná to jen hrstka lidí!

Hudební publicista Zdeněk Slabý, známý z vltavských pořadů o avantgardní hudbě *Svět jiné hudby*, o kapele Dunaj napsal: *King Crimson po moravsku, jako kdyby Robert Fripp byl cikán z třineckých železáren.*

Kapelu Dunaj netřeba zasvěceným obsírně představovat – tak jen letem světem: dali se dohromady počátkem 80. let a vyvinuli se z kapel Maňana, Kolektiv a Nucleus. První sestavu tvořili bubeník Pavel Fajt, baskytarista Vladimír Václavek, kytarista Martin Havelka a zpěvačka Iva Bittová. Časem se přidali zpěvák a kytarista Jiří Kolšák Kolšovský a kytaristé Josef Ostrák Ostránský a Pavel Richter. Pod názvem Dunaj začínají hrát od roku 1987. Muzikanti neměli jen tuto kapelu, ale, podobně jako později King Crimson, vznikaly různé frakce – například Bittová & Fajt, Bittová & Václavek či Václavek & Ostránský (kapela E spolu s Vladimírem Kokoliou či Domácí Lékař se Zuzanou Jelínkovou).

V roce 1989 vydávají u Pantonu desku *Dunaj a Iva Bittová*, kterážto v tomto roce odchází z kapely věnovat se svým nerockovým projektům – tato deska byla totiž domluvená jen jako jednorázový projekt. Po jejím odchodu se stal frontmanem Jiří Kolšovský a ke kapele se přidal klávesista Zdeněk Plachý (dříve kapela Art Inkognito, později založil legendární brněnský klub Skleněná louka, a ještě později byl šéfem činohry Národního divadla Brno).

V roce 1991 vydávají u malého labelu Pavian Records výtečnou, notně temnou (až na skladbu *Na jih!*) desku *Rosol*, které dominují kytarové a basové repetice, Plachého klávesy a spíše šepot než zpěv Jiřího Kolšovského. Texty na desku psali Pavel Fajt (např. hitovka *Kobylky*), Vladimír Václavek (např. *Tichounce*), člen kapely Ještě jsme se nedohodli Karel David (např. *Cassinio dělení*) a zejména zpěvák Ěčka, výtvarník a grafik Vladimír Kokolia – titulní *Rosol*, *Bobřík strachu*, *Blecha*, *Na jih!*, *Živly* či výborná báseň *Kejvá*:

*Kejvá se stín šedivej
A říká teď se dívej
Já jsem ti lížal paty
Chodil jsem, kam jsi šel ty*

*Už by se to změnit mělo
Ty budeš stín a já tělo
Kde já jsem ležel prve
Ty budeš stín z masa a kostí*

*Nevidím co má v tváři
Tma tmoucí za ním září
Před ním se za ním skrývám
A už se taky kývám...*

Po desce *Rosol* odešel z kapely Zdeněk Plachý a také Pavel Fajt (dále se věnuje se bubenickým experimentům – např. Fajt & Meneses, později zakládá kapelu Pluto) a volný post obsadil bubeník Vášovy kapely Z kopce Pavel Koudelka. Kapela tak pouze v kvartetu nahrává u Bontonu v roce 1993 zběsilou, avšak samozřejmě výbornou desku *Dudlay*, obsahující hitovky jako *Je čas*, *Poslední noc*, *Jednou* či absolutní nářez *Podzim* s textem Karla Davida:

*Pálí nebo chladí
Chladí nebo hladí
Hladí nebo vadí
Má čepel v tvých útrokách*

*Vol opatrně slova
Je podzim a list velký jako půl nebe
Brzy už brzy
Může překrýt i tebe*

Čtvrtou desku *IV* nahráli ve stejné sestavě u vydavatelství Rachot-Behémot v roce 1994 a doplňuje ji hrou na melotron německý mistr zvuku Volkmar Miedtke (bubeník kapely Klar, ve které hrál s Vladimírem Václavkem). Většinu textů napsal Vladimír Václavek, který v té době vystupuje také sólově (ve stejném roce vydává povedenou sólovku *Jsem blína, jsem stroj, jsem strom*), ale také v kapelách Klar, Domácí lékař, E, Rale, či již zmíněné *Bílé inferno*

s Ivou Bittovou, později vystupuje s projekty VRM, Edel či Čikori. Deska IV. začíná hned zprudka skladbou *Po stezkách srdce*, kde do zbusterované kytary a basy ječí Kolšák text Juana Matuse:

*Existují pro mě pouze cesty
Po stezkách srdce
Jen po takových cestujících
A projít je po celé délce
Je jedinou hodnotnou zkouškou kterou znám
A tak po nic cestuji
A bez dechu se dívám*

Největší hitovkou na desce jsou bezpochyby *Barvy*, s textem Ivana Wernische. Na desce se protínají hutné fláky, často s anglickým textem, s méně častějšími intimnějšími polohami (*Popel a dým* s textem Vladimíra Václavka). Překvapením je závěrečná cover verze nejznámější skladby nizozemské kapely Shocking Blue z roku 1969 *Venus*.

V roce 1995 vydává kapela reedici debutového projektu, doplněnou o pár novinek, s názvem *Pustit musíš*. Podobně jako King Crimson v té době (deska *Thrak*, 1995), i zde hrají dva bubeníci – samozřejmě se jedná o tandem Fajt & Koudelka. Jako host opět

hraje Volkmar Miedtke. Tuto desku jsem poprvé slyšel při natírání plotu u spolužáka po absolutoriu základky.

Poslední desku vydává kapela roku 1996, a to pod názvem *La La lai*, s hitovkami *Prší* a *My dream*. Počátkem roku 1998 kapela ohlašuje konec – poštěstilo se mi však jít na jejich koncert ještě v rámci posledního turné na jaře 1998, kdy jsem je shlédnul v hodonínském rokáči Pavouk. V létě toho roku jsem zrovna dělal brigádu s dlaždičkama, když jsem se ráno dočetl v novinách, že Jiří Kolšovský zemřel, údajně na zástavu srdce... celý den mi mezi dlaždice-mi zněly dunajovské fláky.

Po pár letech ještě kapela udělala k potěše posluchačstva jednorázový návrat na mikulovském festivalu Eurotrialog, kde za Kolšáka zaskakoval zpěvák kapely Pluto Venca Bartoš. Později se Vladimír Václavek s Josefem Ostránským vyhoupli s kapelou Dunajská vlna, s níž v roce 2015 vydali u vydavatelství políř desku *Jednou* (na bicí zde hraje šikovná Míša Antalová). V roce 2019 se vrací Dunaj v sestavě Václavek, Ostránský, Koudelka a ve stejném roce má premiéru dokumentární river-movie *Dunaj vědomí* v režii Davida Butuly o cestě kapely a znovusetkání při plavbě po stejnojmenné řece. Kapela tak chytla další vlnu – zkouší, hraje a chystá novou desku.

Honza Bartoš

Poházené vnitřnosti: Suché slzy

Do ořechu a do lidí nevidíš. Ten musíš nejdříve rozlousknout, člověka nechat promluvit. Pak víš, na čem jsi...

Stařec domluvil, přiložil panáka k ústům a naráz jej do sebe obrátil. Z kapsy ušmudlané bundy vytáhnul několik suchých plodů a položil je na stůl. Začni třeba tady, řekl a pohlédl mu zpřímá do očí.

Radim se zastyděl. Vždyť ten chlap má naprostou pravdu. Celou dobu tady kecám nesmysly a stěžuji si na život, který jsem si sám podělal. Otočil se na procházejícího hospodského a rukou naznačil, že si dají ještě dvě štamprle. Zrak mu sklouznul na zaprášené okno, kterým se do hospody dralo odpolední slunce a odhalovalo přisprostlé nápisy, které do prachu na skle někdo načmáral.

Asi bych vám měl poděkovat, řekl Radim starci, když si přitukli slivovicí. Jsem prostě vůl a asi jsem se potřeboval vypovídat, vlastně se divím, že jste ty žvásty tak dlouho vydržel poslouchat...

Možná jsi jen potřeboval otevřít oči, hochu. Stařec se pousmál, poškrábal se v dlouhých vousích a vstal od stolu. Musím už jít. Děkuji za panáka a opatruj se. A nezapomeň si tady tohle. Rukou ukázal na stůl, kde se válelo několik ořechů.

Padesátiletý hoch Radim mlčel a díval se za odcházející shrbenou postavou. Když za sebou zavřela dveře nálevny, objednal si pivo. Bylo krátce po poledni a dnes a zítra měl volno. Nikam nespěchal.

Mlčky hleděl na pocákaný stůl. Sklenice se rychle střídaly, stejně

jako hosti u jeho stolu. Začít zase znovu. Pokolikáté už? Zanechat zde děti, které mají nového tátu a k němu stejně nechtějí. Ufňukaný chlap s pěti křížky, který si to nedokázal v hlavě srovnat a který miloval tak, až ublížil. Ten jeho hloupý cit pro spravedlnost a neschopnost vyrovnat se s tím, co v životě podělal. Začal se litovat? Hlava mu ztěžkla a zlehka se sesunula k pravému rameni.

Když se probudil, osazenstvo u stolu bylo jiné. Štítivě odsunul zvětralé pivo. Mžouravě pozoroval tváře svých upravených vrstevníků, kteří se o překot bavili o tom, že je potřeba udělat další nové demonstrace, zvolit novou vládu, vytvořit nové zákony, zavést nové daně, dosadit nové lidi, postavit nové silnice, všechno nové a nové... Jejich nové telefony střídavě vyzváněly a oni sdělovali nové myšlenky těm na druhé straně. Objednávali nová piva a nové panáky a on tady seděl na suchu. Bylo mu na zvracení. Kurva, kurva, drmolil si pro sebe. A pak se postavil a řval to nahlas. Na ně, na celou hospodu, na celý svět.

Pár ořechů strčil do kapsy a motal se k výčepu, aby zaplatil. Pár metrů před hospodou se poblil, o několik metrů dál se zamotal a spadl obličejem na dlažbu. Kurva, kurva, kurva.

Když přecházel po mostě, pod kterým vede železniční trať, nahmatal v kapse ořechy a vši silou je stisknul.

Vlaky toho večera nabraly mnohahodinová zpoždění.

Hynek Tichý

DRÁŽKA.CZ – RÁDIO SPODNÍCH PROUDŮ

NON-STOP PORCE MUZYKY, TEMATICKÝCH POŘADŮ A ZÁZNAMŮ AUTORSKÝCH ČTENÍ. STOVKY EMPÉTROJEK Z UNDERGROUNDVÉ A ALTERNATIVNÍ SCÉNY. RÁDIO JE NEKOMERČNÍ PROJEKT AUTORŮ, KTEŘÍ NEJSOU ZASTUPOVÁNI OSA.

Sépiovou kostí:

Romana Tomková

Romana Tomková, narozená 1981, vystudovala Filosofickou fakultu MU v Brně, žije v Měnině. Své texty publikuje poproé. Niterná poezie, která se usazuje jako kal, jako inkoust, na okrajích života, odstředěná magnetickou silou, slova jako modlitby, jazyk napnutý až k prasknutí, nucený k vyslovení podstatného, co po nás zbyde, když z formy života vyklepeme tělo, vápenatý tvrdý okraj, obrys, tenká mapa toho, co nás přesahuje, kamenná svatozář...

XXX

dvě ženy hádají ve tmě paměti
nabízí se ticho jako závěsy
praděda dvě díry v paži
lepící tma
jazyk nevyznělých
tam kde dotyky nefungují
nedoslýchá
dny vypadávají z diáře
střídky davu
zastřelená prababička
drobečky potu
děda ze sutin
odklízel mrtvá těla
utekl
uschován v rodné vesnici
do konce války
mlčel o tom
své ženě
neprozradil

nevíme nic
o životě předků

dotýkat se toho co tu není

ruka tahá inkoust
hrot pera
sražená plocha papíru
nedotahy
vprostřed paměti

XXX

potřeba zdvojovat je jako potřeba dobývat
lehnu si v krystal a budu
padat mléčnou dráhou kam až vesmír dovolí
možná to nepůjde napoprvé
ponořit se do hladin
smotat klubko sena
věčnost rozpletená
a nedopletu

nepřekročím
kroky vzadu
ve svém pádu
neumrznu
přilepená k moci
na okraji
nemoci přepadnout
vytřepat ty šediny
umírání otců

XXX

Zoé
geometrii zvonů
lámu věci v půl vzpomínkách
rok jsi tu nebyl
říkáš
myslím dva
tvé úhlopříčky světla
jednotná síň pokryla nebe
ta naše malá hra
tvé pohlaví deště
zasutá zahrada
déšť na stranu
znáš to?
pro potěchu ticha
odtržení vlasice

XXX

v těle krystalizuje tma
rozpitá písmena
syn mě učí psát přepisuje mi vzkazy
tak aby písmena byla rozpoznatelná
má je roztěkanost
propustila by se přes linky -
marnivost ženy
milovat se se slovy
kdyby tak mohla do Toronta 17. dubna
jen tak pro radost
kdyby tak mohla

sami se poutáme

XXX

kuropění
smrt už cinká u dveří
zvoní o zinkové popelnice
králi odpadků
hermelín z plastu táhneš za sebou
a dřavá bota vykopává
levá levá
berou jména novověké mučednice
trnou jim ústa
horní patro se natahuje
ze dvorů
vytéká slánost zítřka

ta dřavá baba
přichází z bojiště cínových vojáčků
Terakota terakota

je to odevzdání

XXX

pod rukama rozpadají se jí věci
ráno je chalcedon
po probuzení lidí
mají smutné hlasy

milovala by se s tebou v pobytu slov
čas se stírá
rozsypaná zrnka kávy mezi puklými skly
jak se dívat na věci bez paměti?
něco se mine
už se s tím nesetkáme
a slova závěje
polykají v nebi šňůru

XXX

Proč muži okupují ženská těla
jako by byla jejich?

v sobě neutkví cizí vnitrozemí
Mnémosyné
klepat v domnění
dům není
je na rozhraní
to co přichází popisuje ve spěchu
už pomalu není kde se uchytit
ztráta obrysu písmen
bude to padat
věci tak malé dosahují k mědi dne

ztraceno v rukopisu
odtažení

jsem neúměrná tomu všemu
nepřiznám se

některé dny jsou na překročení

Kyjevský bigbít:

Alternativa přelomi tisíciletí (1996–2002)

V době, kterou pokrývá kapitola Alternativa přelomu tisíciletí, jsme byli oba čerstvými maturanty kyjevského gymplu, který byl v druhé polovině 90. let pro tvůrčí hudební i výtvarnou činnost ideálním prostředím. Ředitelem byl tehdy Miloš Malec, který kreativitu studentů všemožně podporoval a mimo jiné umožnil vznik studentského klubu z bývalých sklepních šaten. Klubu, který byl později využíván jako hudební zkušebna. Stejně tak, jak žila hudba v gymnaziálním sklepě, žila hudba i v celém Kyjevě. A bylo to zatraceně znát.

Radim Babák, Karel Říha, Vít Kalvoda, vernisáž knihy R. Kouřila a O. Pantlíka *Cesta do neznámokde a zase zpátky...*, Kino Panorama, Kyjov, 1998, foto archiv

Na přelomu epoch jsme chodili do klubu Soho, kde se postupně vytvářel náš hudební vkus. Tady jsme se setkávali se spolužáky, debatovali o muzice, pili pivo. Díky Ampérově emigraci a předchozímu podnikání v obchodě s deskami byl v Sohu rozsáhlý hudební archiv. Muzika hrála sice nahlas, ale i přes decibely bylo příjemné si o ní povídat se spolužáky a kamarády, s barmanem Igorem a Ampérem, někdy až do rána.

Plakát na Podivínský Pan Drek a jeho věrný přítel Rek, 2000

Hudba tehdy už vycházela na CD nosičích, ale novinky byly pro nás, studenty, moc drahé, pětistovka nebyla tehdy přemrštěná cena ani za cédéčko tuzemské kapely. Některé starší hudební tituly byly obtížně dostupné bez ohledu na cenu a přicházely k nám přes známé a kamarády. Nová hudba se k nám dostávala hlavně přes stanici MTV a cédéčka, která jsme si vzájemně půjčovali a vypalovali. Vzájemná spolupráce v tomto ohledu fungovala více než dobře.

Petr Böhm, kapela H.U.P., později Formosa, KD Kyjov, cca 1999, foto archiv

Podstatnou inspirací pro náš hudební vkus byly koncerty, které organizoval Ampér v malém sále kulturního domu a docela často je dotoval z provozu klubu. S odstupem času je jisté, že neutrácel zbytečně, a co se týká hudebního vkusu a rozhledu, hodně tehdejších návštěvníků klubu velice ovlivnil. Díky jeho dramaturgii jsme se mimo jiné seznámili s brněnskou alternativní scénou – s kapelami E, Ser Un Peyjalero, Dunaj, Pluto, s projekty Pavla Fajta a dalšími zajímavými muzikanty. Mimo produkci Soha Ampér uspořádal také několik ročníků Rockového jara v areálu kyjevského letního kina ve spolupráci s Domem kultury, jmenovitě s jejím tehdejším ředitelem Staňou Pokorným. Jejich vzájemná spolupráce později pokračova-

la několika zdařilými ročníky jazzových a alternativních koncertů v kině Panorama, kde si, mimo jiných skvělých muzikantů, zahrál například výborný jazzový kytarista Roman Pokorný nebo alternativní brněňští Boo.

H.U.P. – zleva Petr Böhm, radek Šimík, Lukáš Paleček, Petr Špidla Močák Svoboda, cca 1999, foto archiv

Průlomový byl pro nás rok 1995, kdy King Crimson vydali po delší přestávce nové album *Thrak*. Robert Fripp doplnil původní sestavu z 80. let o druhého bubeníka a hráče na touch guitar. Pro kyjovské posluchače a hudebníky bylo album velkým překvapením a pro nás se po jistou dobu stalo vzorem svou neotřelostí a originalitou, kterou jsme tehdy považovali za hudební vrchol. Později jsme začali objevovat i jinou hudbu, ale tohle nejen nás, ale hodně Kyjovjáků prostě nakoplo. Bylo to originální, nevídané, dokonale provedené. Vrcholem pro nás bylo vystoupení Crimsonů s The California Guitar Trio v Praze v červnu 1996. Koncert této hudební legendy byl pro kyjovské muzikanty obrovskou motivací k dalšímu hudebnímu poznávání a tvorbě, stali se naším vzorem. Žili jsme hudbou a byli pro ni zapálení. Každý hrál, jak uměl. Nesnažili jsme se kopírovat, tvořili jsme vlastní autorské skladby, které byly posluchači přijímány vesměs pozitivně a kvůli obtížné zařaditelnosti do zažitých škatulek označovány souborně jako alternativní.

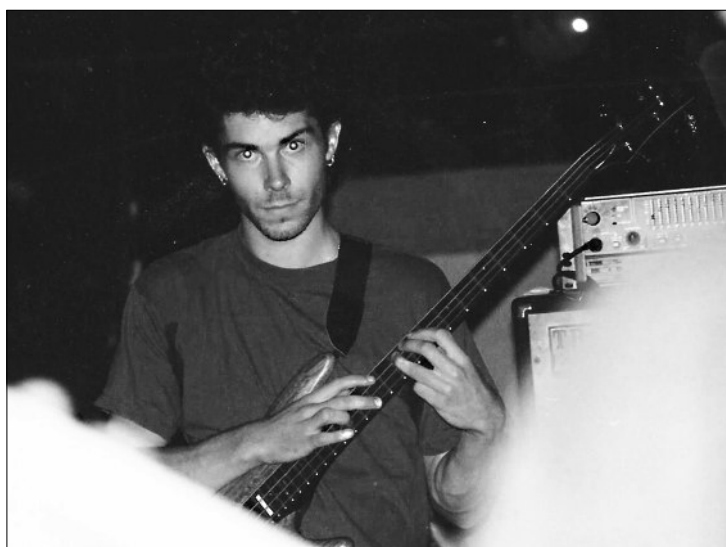
Petr Krátký a Radim Roger Zouhar – část kapely Koe s fanynkou, KD Kyjov, cca 1999, foto archiv

Mimo Soho se za hudbou chodívalo do rockového klubu Šneckenhaus, kde se hrálo živě i reprodukovane. Nezapomenutelné jsou Čufovy hudebně-taneční večírky. Klub se později díky angažmá Jožky Kyněry zaměřil více na techno scénu, která se s nástupem nového milénia stávala stále populárnější. Ve stejné době probíhal ve Šneckenhausu moc pěkný hudební projekt Jirky Ulmana Čtvero rockových dob, kdy posluchači sami vybírali nejlepší hudební skupinu. Výhrála tenkrát skvělá kapela Pup Pup ze Slavkova u Brna.

Jaromír Krátký – bubeník kapely Koe, cca 1999, foto archiv

Studentská léta na gymnáziu uběhla velmi rychle a následovala studia na vysoké škole. Do Kyjova jsme se vraceli rádi, setkávali se, zkoušeli a hráli v různých zkušebnách. Byli jsme již vybaveni vlastními aparaturami a kvalitnějšími hudebními nástroji. Vzpomínky na toto období jsou i po letech stále živé. Rádi vzpomínáme na večírky studentů gymnázia, na tzv. antidiskotéky. Jedna z nejpovedenějších se udála v dnes již zaniklé hospodě U Macenauerů v Boršově. Antidiskotéky odešly do paměti účastníků a byly nahrazeny veřejnými studentskými majálesy, na kterých si mimo kyjovských kapel zahrály třeba skupiny Zuby Nehty, Pluto, Vltava, Mňága a Žďorp nebo Chorchestr.

Matěj Černý – baskytarista kapely Koe, cca 1999, foto archiv

Hodnotit dobu přelomu tisíciletí je pro nás s odstupem času obtížné. Prožili jsme ji naplno a byla pro nás moc podnětná. Ve společnosti bezpochyby pozvolna doznávalo kulturní nadšení a uvolnění, které následovalo po roce 1989. K dispozici už byla kvalitní a dříve nedostupná literatura o hudbě. Veškeré hudební tituly byly k dispozici. V Brně úspěšně fungovalo Indies, které vydávalo českou nekomerční a alternativní hudbu. Vznikaly nové kluby a hudební festivaly, kde se lidé setkávali. Stejně tomu bylo i v Kyjově, který byl vždy místem s živou folklórní tradicí, jejíž otisk, ať už záměrný, nebo nevědomý, je obsažen i v hudbě, která zde na konci tisíciletí vznikala. A byla trošku jiná. Mísily se v ní různé vlivy a byla muzikanty interpretována jinak, než bylo do té doby běžné zvykem.

Po přelomu tisíciletí se odchodem mnoha z nás z Kyjova éra alternativy pomalu vytrácí, odeznívá a přicházejí noví muzikanti, kteří mají už jiné vzory a hrají zase trošku jinak. Ale to už je téma jiné kapitoly...

Jaromír Krátký & Petr Krátký

Svjet podle Květuzora:

Mistr stavitel

Bél sem už staré kokot a moja stará béla už taky stařena. Teda jak se to veme, nekeří v tymdle vjeku só akční, jezdíjí do tých welnesov a do hor aj na bicyklách jezdíjí a takovy. My sme celé život akurát chlastali, jebali, smažili a hulili, tak sa taky nedá říct že bysme si toho života jaksi neužili po svym. Dokonce sme béli aj v horách, parádně sme sa nasekali a vožrali a pak už jaksi nebéla vůla překonávat tých vysokých hřebenů skalistých, tak sme sešli do údolí do putyky, vyptali si náký huleňi a domrdli se v místní nálevně. Normálka, klasické stav. Vlastně sme furt taglelenc cestovali, dycky za nákým cílem, keré se rozpadl, rozkmital, rozmžlil a zvostala enem kocovina a podrážděny návraty do holobyty. Dneska sme stary piče, co na sebe zbyly, teda ne že bysme si neužili, tak nák každé po svym. Když už sme se sami sebó nudili a béli svéma existencema znaveňi. Vona dycky poudala že s nekým *tancovala na stole* a já dobře vjedel, že zas nekde vyjebávala, ale vona to mňela tak, že mňe to prostě nedokázala říct na plný hubu, neco jako *jebala sem s Čárlím a béla to jězda*, to ne, to vona mňe poudala *tancovali sme na stole* a týmto sdeleňim si voddychla a meslíla si, že já vím hovno. Já jí zas tak trochu sebestředně poudal, že sem *bél jebat* a vona sa pak tvářila, že je smutná. A to, že sem *bél docela* kurevňík, stěne nebyla žádná meta voproti tej dīvej mrše, co furt *tančila* na tých stoloch. Mohlo to bét tak deset ku jedné mezi nama a vona musela mňet ty đury vopravďicky samoregenerativňi, bo jináč to aňi nende pochopit. Sem jí jednyho dňa vyčtl, jaká je kurva mrcha a jak život s takový kurvó a mrchó stojí za hovno. A vona mňe na to povjedela *chceš mňe mňet pro sebe, ty šášku? To bys mňe musel zázdíť, blbečku*. A tak sem ju vyjebal, jak mňa ten nápad zaujal, bél sem dokonale vyrajcované, aj když sem bél minimálně téden na suchu s fetem aj s chlastem. Lil sem akorát ty zapomenuty cifka a ráno sem jel krast cihle ke Kónovi, k temu židákovi s cihelňo, co jeho pramutrá pré asi jebala s fotrem a přezěvā potym mám ty licóse, no at si! To všeckno abysem jaksi dostál jejimu přāňi, bílá panička, kurva je to! Vožrali sme sme a moja starā, co sme na sebe zbyli, tak vona víc sa vožrala, protože sem jí mixoval cifko s vokenó, aby se náhodó nebrāňila mymu anjelskymu plānu. V okamihu, jak sebó švihla úplně našrot, začal sem z nakradených cihlí zdit ten z její mysli aj jejích myšlenkověch pochodov vypřāné základ. Ešče sem ju, což by mňelo bét asi přirozené v takověto situaci, vymrdal. Totiž ani když spala, ale na to sme béli zvyknuťi. Vodtāhl sem ju nebohó k temu základu pár šārů z vobóch stran a zazdil jí nohy asi po létka, kerý mňela atleticky, teda myslim, teda nemožu říct zcela. Nechal sem k ní furt přístup v tej stavbje zepředu aj zezadu a aby si neco ta starā kurva neudělala, posadil sem ju do něžné polstrovanyho křesla, ktery sem mňel v plānu v průběhu stavjeňi vodstraňit a taky aby si neco neudělala. Hm, neudělala – furt mňela tolik možností, aby se udělala, flundra. Jak sa nekdy asi tak před poledňim probudíla, začala ječet jak pomínutā, ale nebéla schopná sa hnót z místa skrzěvā stavbu. Podal sem jí kybl na sraňi aj na scaňi a topinku. Taky tu topinku. Jako k snídaňi a s indulónó. Nérādši by to celé vopravďicky rozkopala, ale nemohla sa hnót, chudera přízďená, připosranā. Zdenička sa meslím menovala, ale fākt nevím už, jak sa menovaly! Dostavil sa u mňe nádherné pocit moci. Ta starā čubka už ňikdá nebude *tančit* na stole. Furt sebó cukala, vyhrožovala a ječela, hysterka. Stópl sem si naproti ní a vyhoňil si péro. Bélo to povznāšející. Napadlo mňe, že bysem jí mohl něčeho přečíst, brečela a s návrhem čteňi kupodivu sόhlāsila. Ale pak mňe napadlo, že bysem jí mohl umozňit intenzivněších zážitků. Vyrval sem slauch vod pračky a seřezal ju vod létek přes stehna a břisko až po cecky. Neběly sice už co za mlada, ale na švihāňi dobry. Docela dobry na švihāňi. Trochu teda, ale na švihāňi dobry. Znova sem si vyhoňil péro a vona kňórala a prosila, at ju pustim, ale copak to šlo? Základy toho zedňickyho základu bély položeny a já se naopak jal udělat dalších cihlí do toho projekta. Malta zatvrdla, vztyčil sem staró (vod sósedů zas békala jinā kunda *mám tě ráda mám tě rád*) a přikurtoval ju prostěradlem, aby mohla vzniknót hen ta zadní zda, kurva. Zazdil sem ju až nad pupek, ale kolem říte a kolem kundy sem ponechal vostrůvek na đury, kdyby to na mňe přišlo. Halt đuru na đury. Nic víc. Meslim, že tehdy jí došlo, co sa jako đeje a že to nebude prdel a škrāblo jí

z toho. Lidské organismus je lidské organismus a vymňešuje aj polo-zazďené, to mňe vytāčelo vometat furt dovokola kundu aj řit a navíc mňe to teklo po zdi, prostě situaca k uzóřāňi. Tak sem si ju omyl mēdlem s jelenom, vrazil jí do držky jointa P43 vzorka, vymrdal ju do tých čistóčkých dírek vomytých jelenem a takový. Ulevil sem si a uvjedomil si, že to asi bélo naposled, že ju brzo zazďim celó. Ted' přišlo smutno mňe. Avšak nepřestával sem zdit a pokračoval v dalších řādách cihlí vod Kóna, a když sem se dostal pod cecky, podložil sem je cihlama vod Kóna, aby vypadaly jako že trčí. *Křása*, povzdychl sem si, *skom jak za mlada*. Mňela takový nepřítomné pohled, ale furt tady béla se mnó, ta moja starā, spomňel sem si, jak sme se rozhodli jet na Eiffelovku, na tu železnó vjez ve mňestě Pařížu, ale piču sme viděli, zmatlali sme se v Montmartru a béli rádi, že se nám povedlo dostopovat zpátky autami cizích lidí, když sme všeckny vysomrovany frantíky propařili a nedokázali už vysomrovat dalších. Začal sem ju tahat za bradavky, mňela ráda když si s ňema hraju a já dycky sňil vo tym, že jí je ucvaknu ščipačkama. Ale ščipačky sme v domně nemňeli, mňeli sme ale prkýnko a nůž a tak sem ty vemena podložil tým prkýnkem na poslední vyzďené šār a do ruky si vzal nůž. Pak sem se celý rozklepal, celický maličký nebožátko, chůde, což to vlastně dělām tej svej

životní partnerce, temu *tančícímu* kurvisku *haba* a schóil sem se jí k nohām, co bély zazďené v tej steňe a usnul u tej zdi jako pes u své zazďené paňi. Kocovina a strašná tíseň sa dostavila dalšího dňa, dal sem na poslední šār mezi kozy pikslu s mlíkem a brčko jí omdlévající vrazil do tlamičky s okoralýma retama a vodkrāčel si to do knajpy sa zpamatovat. Po čtvrtým pivu sem zjistil, že sedím sám a zatóžil po společnosti, v kešeňi pár bankovek tak na přežití, na mysl mňe vytane leda náká stálā mrdna, ale ne, ňic takovyho, lākalo mňa to ke hén tej steňe. Zed' béla zas zesranā a zescanā. Nemňel sem už sílu to pucovat, rozmíchal sem maltu a zazdil jí voba votvory, neměl sem na to nervy, vodendal prkýnko a zazdil aj ty cecky. Čučela akourāt hlava. Mlčela. Nepřítomná. Mrdlā. Vyšinutā? Mdlā jakási. Já? Vzál jsem poslední cihly a zazdil jí aj ten nepřítomné výraz, kdo se na to mňel dívat? Šel sem buci a ráno to všechno přetāhl fajnovou, tak nák, aby bélo hezky a čisto.

Květuzor Škvírkó
Ilus: Ts

Zápisky básníka ulice:

Jaro 2016

Oslovil mě jakýsi mladík v tričku potištěným logem své neziskové organizace. Vlak do Gentu by tu měl být už každou vteřinu. Po pár úvodních větách jsem porozuměl, že hledá dárce, kteří by podpořovali aktivity jeho neziskovky. „Bojujeme s chudobou, bojujeme za rovný přístup ke vzdělávání v zemích třetího světa, bojujeme za pitnou vodu v...“ Přeruším jej v jeho výčtech, proč stále používá to samé sloveso „to fight“ „Fight the poverty, fight the...“ Zarazí se a omluví, že asi nemá dost dobrou angličtinu. Brusel, který nyní opouštím, se před dvěma dny stal smutným centrem světového dění...

(To ráno mě probudilo hlasité puštěné rádio z protějšího pokoje. „Did you hear the news?“ Ptá se mě na schodišti s křečovitým úsměvem na rtech ilustrátorka dětských knih Keren. Včera jsem ji potkal nedaleko sošky čůrajícího chlapečka. Zahlédla nápis na mé tabuli a požádala mě, abych jí napsal báseň. Všimla si i zavazadla u mých nohou a pozvala mě přespat do jejího nádherného domu, který sdílí s pultuctem jiných umělců. Následující den bylo možné po Bruselu snadno stopovat, žádná jiná doprava nefungovala. Výbušniny nastražené v odletové hale a ve stanici metra Maelbeek si vyžádaly třicet čtyři lidských životů a stovky jiných zranily.

Později se u společné večeře téma hovoru stáčí na povinné SMSky rodičům: „Ahoj, jsem v pořádku, neboj se. Co bych dělal na letišti,“ „Mnohem horší to bylo po listopadových útocích v Paříži, kdy se v Bruselu v nejvyšším stavu ohrožení pomalu nesmělo vycházet z domovů. Celému městu vládla tísnivá atmosféra. Teď se to prostě jen stalo a je to. Nic s tím nenaděláme,“ zní další hlas od stolu. Keren odpoledne strávila jízdou na kolečkových bruslích. Měli jsme za sebou vlastně krásný slunný den.)

Dno tunelu rozzáří bílá maska lokomotivy, loučíme se, přeji mu mnoho úspěchů v jeho práci.

Jako první zapomínáme jména postav. Nejdřív těch vedlejších, pak i jména hrdinů. Popis scény se začíná rozpívat již na horizontu příští stránky. Po paralelních liniích děje k zápletce a jako poslední ztrácíme i ten pocit – radost či smutek z přečtení.

„V těchto místech působil Sartre se Simone de Beauvoir... Podívej, v tomto domě žil Jacques Cocteau.“ Kráčíme přes Pont des Arts a vtipkujeme o odtržených zámcích. Před čtvrthodinou jsem se jí zeptal na cestu k Place de la République. Měl jsem štěstí, bydlí nedaleko a stejně jako já volí pohyb před metrem. A tak mě seznamuje s městem, kam jsem včera pozdě v noci dostopoval z Belgie. „Včera na tom náměstí bylo nějaké shromáždění mladých, ale nijak se v tom neangažují,“ vrtí hlavou. „Právě míváme Louvre – největší evropské muzeum. Dříve zde sídlili králové, ale hlavu tomu poslednímu jsme stáli, směje se.“ Ptám se jí, jaké je to žít v Paříži. „Když jsem sem jako dítě poprvé přijela s rodiči, tak jsem si uvědomila: Tady bych chtěla žít! Ale dnes to město nesnáším, tolik smogu a hluku, ale pro vás, kteří sem přijíždíte jen na chvíli, to určitě musí být úžasné místo.“ Její jméno si nepamatuji. Mám špatnou paměť na jména, často se za to stydím. Zatímco dílo génia je zranitelné vůči času, naopak jeho jméno a kvalifikace – filosof, novelista, básník, písničkář lze v paměti snadno zakonzervovat a oslavovat. V životě je tomu naopak.

Literatura se nesmí stát hřbitovem. Seznam děl a stručná biografie autora vytesaná zlatým písmem do sarkofágů Williama Shakespeara, Danta Alighierioho, Charlese Dickense, George Orwella, Franze Kafky, Simone de Beauvoir, Frederica Garcíi Lorcy, Virginie Woolf, Pabla Nerudy. Literatura je oživována z generace na generaci četbou. Četbou vzpomínek.

Ten jarní měsíc jsem tam chodil skoro každý večer. Nuit Debout – Noc na stojáka, přemýšlím, jak tu slovní hříčky přeložit. „Liberté, Égalité, Fraternité, ve Francii je nejdeš napsaná snad na každém rohu, dokonce i v krytém bazénu,“ přemýšlí jeden z mnoha demonstrijících, jež každý den okupují hlavní pařížské náměstí. Staví stany, na zemi spontánně tvoří kruhy a probírají otázky sociálních, etnic-

kých i genderových nerovností. „Svoboda, podívej se na všechny ty policisty a vojáky v ulicích. Rovnost, kolik rodin s dětmi tu přežívá bez střechy nad hlavou. Bratrství, i když ti to nikdo na rovinu neřekne, tak musím je tu druhořadým občanem, a když se podíváš, jak jsme solidární vůči uprchlíkům, tak je to celé k smíchu, rozhořčeně rozhazuje rukama studentka, která se mnou dala do řeči.

Den co den tam pobíhám s příruční tabulí, která nese křídový nápis „A poem on demand.“ Demonstrijící se zastavují, jsou nadšení, byť úroveň angličtiny u nich kolísá. Neříkám si o dobrovolné vstupné, ale na druhou stranu nemusím platit noc co noc zbytečně za hostel. Protože tu stačí se jen kohokoliv na sklonku dne zeptat, zda se u něj nedá přespat na gauči.

Naposledy jsem takto narazil na Thomase dokumentaristu.

Každý den od půl osmé večer se koná Assamble general. Řečník střídá řečníka, dopoledne předtím zasedá komise, jež má na starosti rozhodnout, kdo bude v jakém pořadí mluvit. Dav usazený na dlažbě hlasuje pomocí speciálních gest.

Nad náměstím se vznáší pára z desítek objemných pánví, směs smaženého masa a zeleniny. Plněná bageta stojí čtyři eura, ale ze zkušenosti vím, že je ji možné usmlouvat na tři.

Šíří se zpráva, že je potřeba se rozdělit. Pod mostem klenoucím se stanicí Stalingrad se chtějí usadit uprchlíci. Ale pokud tam nebude dostatek lidí, jež by je podpořil, policie je rozežene. U vchodu do metra se znovu setkávám s Thomasem. Jeden po druhém přeskakujeme terminál a ten akt mě naplňuje ohněm sounáležitého spiklenectví...

Po Francouzovi se tlampače chopí uprchlík, poprosím Thomase, aby mi překládal. Vyzývá nás, abychom tu s nimi solidárně přečkali celou noc, když se spojíme, policisté si na nic netroufnou a nechají je spát. Je potřeba zajít k nejbližším kontejnerům na papír a dotáhnout kartony, na které je možné konečně rozložit spacáky. Chlapík pracující v protější večerce nechápe, proč to děláme, bojí se, že mu nepořádek odradí zákazníky. Souhlasně kývne hlavou, až když mu mladík z naší skupiny vysvětlí, že je to pro uprchlíky, o které se tato zem nedokáže postarat.

„Já ani mí bratři nejsme integrovaní. Rovnost je taková lež. Vidíš všechny ty domy, ty postavili mí bratři. A teď tu jsou na ulici, říká temperamentně dívka z druhé či třetí generace přistěhovalců.“

Je po půlnoci, sedím s ní společně v malém kroužku Syřanů. Hrdě slibuje, že tu vydrží celou noc. Štve ji, že je to jediné, co pro ně může udělat. Štve ji, že na rozdíl od rodičů neumí arabsky, a tak mohou rozmlouvat jen úsměvy a tou nejzákladnější angličtinou. Ve dvě Thomas přichází s návrhem jít k němu přespat. Je zbytečně tu čekat vprostřed noci. Nařídí budík na pátou a vrátí se brzy ráno, kdy se očekávají možné srážky s policisty z ranní směny. Loučím se s tou dívkou a tlumočím jí Thomasův plán. Říká, že to zní rozumně. Za pár minut ji zahlédnu, jak po schodech vbíhá do protějšího vestibulu metra.

„Když přijeli, lidé začali bučet a napodobovat zvuk sirén. Kolovaly různé nadávky, jako že mají malé mozky a tak.“ Jeden z těch policistů se choval opravdu hrubě. Bral jim a odhazoval věci. Pak se nás někdo z nich zeptal, pod jakou jsme organizací, kdo jsme. Byla to zvláštní otázka, nikdo mu na ni nedokázal odpovědět,“ líčí Thomas při usrkávání kávy atmosféru na Stalingradu. Ten tábor se den ode dne rozrůstal až k stanicím Jaurès a Barbès – Rochechouart. Až na konci října jsem v novinách dočetl, že jej „vyklízí“ a promrzlé Syřany a Afgánce rozvázejí do nově postavených uprchlických center rozeštěných po Francii. „Myslím, že je důležité, aby byli takto pohromadě a na očích, aby se jejich osudem konečně začala vláda zabývat. Jinak to budou to jen další osamělí bezdomovci na rohu protější ulice,“ slyším znovu Thomasův hlas.

Šimon – básník ulice

Podivuhodné necesty: Jindy jiné světy (aneb Jak šla cesta na houby)

*Chtěla utéct – ano útěk, to bylo právě to, co jí šlo
ze všeho nejlépe. Zmizet. Byla zbabělá, nedokázala
obhájit své pocity a říct, co by si přála, co by
v životě chtěla, celý svůj dosavadní bídňý život
realizovala sny druhých a neuměla se rozhodovat
– když se objevila na rozcestí, šla cestou, kterou jí
někdo ukázal, že je správná a že by se měla vydat
právě tudy.*

(Ela Mrkvičková)

KDYBY tlak čile nejančil
KDYBY netančil
KDYBY se nevtlačil
beze stopek
start nazdar radar
dobíhá jak Zátopek
předě všemi nitě/má
naráz naráz dva
tam i tamtudy
tam taky a sem sen sej
počkej...
a-ž vyrostě
tam tlaky taky tak
vyletí jak pták
tam... tam... tak

dme se dnes
a-ž už je zítra
a až bude velký
bude ještě mladší
při/blížení pusí
pusa puse
pusa pase pusu
posse
tváří v tvář pastýřce
batole v postýlce
jazykem passé spasen
a a-ž už to 'bude' bude
pošle ucho na pastvu
a na just už nebude
na stará kolena
závadovou mládeží
ve sto šesti
zbaví se zátěží
zavalen bude blahem
málem...
dnes je zítra každý den
a-ž se jednou vykuklí
spadne z větve pod višně
bude velký
DRSNOKŘÍDLEC KŘIKLAVÝ

bude ušle/chtílý jako ocel
bude povel pocelu
nártu na rtu
bliznou při/blížení
poslem pudu bude
půjde
pohled úsměv láska dotecky
vzdech
ruce v rukou rukama
pusa tvář nohama

vlna za vlnou se vlní
prs/ty prstem pr/sten
vkleče
smích záře pokora něha
duha slimák žízala
zrak dna nemá
jen zírá
líbí se mu
když jeden v druhým přijde k sobě
tím pádem přijde...
tête à tête tetelení těla
čárečkový vlnkový měňavý
za sedmero horami a sedmero hoří
hoří celý doom

bude velký od a do žet
výlet
rozdělí se po dobrým i se zlým
a-ž nad střechu
ve vlasech tě poviská
trade in tradice
v budo/áru s budovatelkou G bude
gramatiku G probírat
jako gramofon
bude zpívat
smrštění a natažení

když píseň viděla jak jdeš
libidu se to líbilo
pak v kavárně v křesle
v křeslech se hezky sedí
můžeš se pěkně uvelebit
zvelebovat se velebit lepit
na židli si tak nepolebedíš
abeceda lebeda
ledabyly ladná lodyha
a ta krupicová kaše taky dobrá
jak dýně
všechno v takovým klidu
ten klid mě bavil a líbil se mi
pak se mi líbily křesla v domečku z karet
na těch se hezky lebedilo
to byla krása největší
člověk by ani neřekl
jak křesílka jsou šťastný
jemně růžový a jiskřivý
vršek spodek srdcová sedma
láskyplně laskající
vesmír ve smíru
kosmického korábu
směrem tam i pak zpátky
ta krása se vrací
je to úžasný
jak se to v těch křesílkách vrtělo
k tobě tam a pak hned zas zpátky
cítíš/šš totéž taky?

vždy dost dlouho
v sobě uchovány jsou hezký věci
křesílka v kosmickém korábu
teda vedou až úplně nahoru
nezapomenutelný jsou...

když jsme stáli proti sobě úplně nejbliž ještě
blíž
a ještě a ještě ještě blíž
kolem nás se točily energie točivý
čirik čirik čakrový
celej vesmír se nám smál a držel nám palce
ať neupadnem a nerozpadnem se tím pádem
ustáli jsme to
jasně... jsme skálopevně letící
léta letoucí
měděný dění
pevně zakleslý rukama
dlaněma prstama vni v/ně mni...
pak se mi líbilo balení a lepení
kobercový průlezy a průsmyky
a ruce a nohy a lepicí pásy a kartóny a ba-
ličáky
málem jsem si ulehla...
k sedmimílovému spánku

pění pěna
hezká je byla bude změna
zvonění zvolna lne
rozrušeně vzrušeně vznešeně nesená
ode dna a-ž k nebi vzlítla
ode dnes a-ž do zítra
celé hodiny se učí rafiky
a dodnes si je neosvojí
KDYBY věstec z štiny rafiky nyní
nevěděl kudy
věstil by věži rošádu
tříška takřka zítřka
třískla by sebou v rozběhu
za rozbřesku na břehu KDYBY
tam... tam! TAK –
se vším všudy
tam a sem tam taky coby dup
KDYBY pohyb byl vydělitelný viditelností
nezhltl by ho ani slovesný vid...
vid?!
KDYBY přitažlivost samou sebou se nestala
žízala láskou půdy by se nestala
nezpívala by si
TRALALA...

KDYBY se afekty faktů
ne-překřikovaly
KDYBY fantomy atomů
byly přikovány křikem
abeceda by nesrkala
nestrkala by si
ššš špunty do uší
nahoru dolů
KDYBY nebylo údělu
nebylo by násobení
na křížovatce končetin
má můj mem
materí med mého mýtu
toto tuťu takhle táhle tamto
pří/sluší niti
v každém bodu
ššš šlape vodu zrodu

s tou/hle vlnkovou
z uzlíků a vzlyků
kouzelných kukátk
mašliček dolíčků
skluzavek a spínátek
záračných doteků
s touž tam sem
inu cesta
dám jí pusu

usnu...

a-ž budu vědět jak na mě
svedu i spánek
o/ženu se vůní jako žnec
začátek pře/fikne konec
tralala...

*(Zase jsem si ten film pustila a je to celý vlnko-
vý, pudrově růžový, sladký, udeřchaný společný,
společný v polích za lesem, jo, je to krásnej film,
někdy se mi spustí sám bez čudlíku, někdy je ce-
lej, jindy je ho jen půl...a další půlka pak někdy
potom... potom někdy si natočím další a nechám*

*si ho v sobě a budu se na něj dívat sama... je to
takový kino pro jednoho ve dvou, je bez titulků
a je potichu, protože všechny slova beže zbytku jsou
zbytečně zbytnělá... někdy mne semelou a melu
pak z cesty, jsem k nezastavení, musím se vymlu-
vit a pak se dívám sama a mlčky, asi jsem si něco
přimyslela... někdy je to celý rozmazaný a někdy
ten film nemá obraz ani zvuk, ale cítím ho v ko-
nečcích prstů...)*

Luboš VL/ACH & MOLLY Dur

Úhly pohledu: Dvakrát o válce

Nebudu se přímo věnovat situaci na Ukrajině. Na netu najdete de-
sítky lepších článků od expertů na Rusko. Je to strašné a doufám,
že NATO se přestane bát a Ukrajině pomůže. Víc k tomu asi není
co psát. Fotky zavražděných lidí pravidelně sdílím na Twitteru. Je
třeba připomínat ty, co statečně zemřeli v boji s tyranem.

Boj se lží

Hádat se na internetu je většinou ztráta času. Někdy to ale má smy-
sl. Když někdo šíří chytrou lež, je dobré, když si alespoň jeden člo-
věk najde čas ji vyvrátit, i kdyby většinu lidí nepřesvědčil. Když
tedy někdo na netu napíše, že jsou Ukrajinci fašisté a Putin se jen
brání, prostě ho pošlu do prdele. Dokážu být hodně zlý a sprostý.
Průšvih je, když ten někdo stojí před vámi a vy víte, že to není zlý
člověk.

Například mě nedávno hostila známá. A u lahodné večeře, kterou
nás pohostila, nám zasvěceně vykládala, že to francouzské letadlo
sestřelili Ukrajinci a jsou na to jasné důkazy. Chtělo se mi řvát. Ty
hloupá náno, nebylo francouzské, ale holandské! Netušíš nic o ra-
ketovém systému BUK, přečetla sis něco na Aeronetu a včil tu bu-
deš mudrovat!! Ale nejde to. Stojí před tebou hodná, milá lidská
bytosť, které jenom nebylo shůry dáno, a tak ji lze snáze oblbnout.
Mám se pro to na ni zlobit? Co ale s ní a lidmi jako ona, kteří šíří
ohavné lži? To kdybych věděl, tak už mám doma nobelovku. Ale
netuším. Zůstává jen smutek, bolest a rozpaky.

Jak žít bez instagramu a hambáče?

Z Ruska postupně odchází všechny globální firmy. Obchody za-
vírají a Putin neví, co s tím. První, co udělal, že obchody znárod-
nil. No jo, ale co teď? Je jasné, že sám si novou Toyotu nevyrobí.
U jiných produktů to ale tak těžké není. Opravdu si lze představit,
že Starbucks či KFC lze snadno nahradit podobným typem zaří-
zení, kde se bude podávat přibližná napodobenina. Nedělejme si
iluze, že smažené kuře a pražená káva je něco, co nelze zkopírovat.
Vzniká tak nový fenomén znárodněných podniků, které budou vy-
tvářet iluzi, že my také máme to, co oni na Západě. Je to fascinující
podívaná, sledovat tenhle zrod nové železné opony. Miliony ruské
mládeže se budou učit žít bez sociálních sítí. Jako by je někdo vrhl
do osady Amišů. Znovu opakují, je to fascinující, i tak bych si ale
přál, abych to nikdy nezažil.

Ruská válečná lodi, idi v chuj. Sláva Ukrajině. Hrdinům sláva!

Vojtěch Landa

Důkazy: Homér's memorial – 10. ročník

Foto na str. 10–11:

10. ročník vzpomínkového festivalu Homér's memorial proběhl poprvé v brněnském hudebním klubu Unleaded Coffee na ulici Hybešo-
va. Bylo pokřtěno 35. číslo revue DNO, kniha Luboše Vlacha *Až budu velký...* a povídková kniha Toma Odpada *Umím s ním i mrskat*. Dále
vystoupili Oliverova dálka, Hrozně a Vitrholc. 1) Miky Marusjak před klubem, 2) Tom Odpad s manželkou křtí svou knihu, 3) Olomouc-
ko-nymburský protikomunistický odboj, 4) interiér motorkářského klubu, 5) Fido křtí, 6) Pes v zajetí. Na aparát zachytil Dušan Matuška.

INZERCE:

Tel.: +420 542 210 46
info@jacobbno.cz
Brno, Jakubské náměstí 7

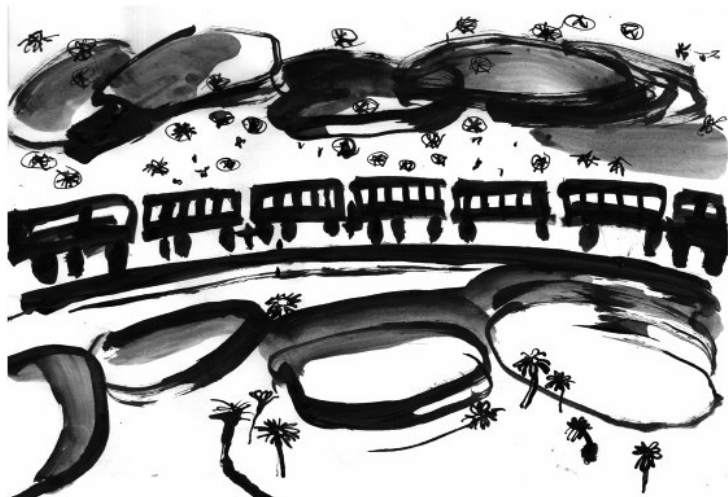
Jacob

Ať už Vás uchvátí naše skvělá poloha,
osobní přístup nebo jedinečné skloubení tradice a moderny,
jedno je jisté – už nikdy nebudete chtít jít jinam.

Mikyho zápisník:

Rychlík R 21.03. Jarní kurýr

V sešlapaných botách sentimentu
rázujeme po zaplivaném perónu
Odhazujeme nervózně
nedopalky netečnosti
Místo rosy na kolejích
lesknou se jen olejové skvrny
na štěrku mezi pražci
Holubice z archy Noemovy
usedá na drát troleje
Prázdný plastový kelímeček naděje
rozverně tančí
na odpadkovém koši

Krunýř samoty
nastavuje uši
a šifruje chrapot
staničního rozhlasu
Tolik očekávání
tolik iluzí a přání
tolik smutku a loučení
tolik naivních dojmů
jak z televizních seriálů
tolik semaforů v špalíru u trati
jak křížů podél cest
Lotr po levici sakruje
Zase má zpoždění!
Prázdné naklonované tváře
jak z karnevalové merendy
se rozjasní úsměvem
Opojný okamžik
Dunění ticha
Kola rychlíku
hrají z paměti
bez partitury
fanfáry návratů
Objímavá setkání
Na semaforu zelená
V krku
škrábou nevyřčená slova
Trýznivé mlčení
filtrované přes špinavý kapesník
Co zbylo bolí
Záclonky
jak cáry potrhanych snů
vlají z okna posledního vagónu

Vzduch sladce voní
dálkou a jarem
Po nástupišti
vítr honí
promaštěné papíry
od cestovních řízků
a švorcová urozenost
si strká s noblesou
do klopy pampelišku

Odložený příjezd R 21.03. do stanice Jaro MMXXII

Tesklivě truchlivé přivítání v tiché prázdné nádražní hale, tolik podobné smuteční síni krematoria. Hlášení staničního rozhlasu.

„Rychlík Jarní kurýr R 21.03. do stanice Jaro MMXXII je připraven k odjezdu na 2. nástupišti!“

V posledním vagónu Zimy šarmantní průvodčí Čas rozdává pozůstalým parte.

„Rozloučení se zimou!

Výhodné ceny jízdenek!

Zvláštní skupinové slevy!

Zimní výprodej!

Ceny lístků padají dolů!“

Jaro a zima licitují o závazném termínu platnosti výhodných slev. Kola rychlíku jménem Život duní rytmem blues. Na oddílovém nástědce na trati „červená“!

Cestující přes ušpiněná okna vagónů, stojící rychlíkové soupravy, nechápavě zírají na zasněžené keře ve škarpě před nějakou bezejmennou prdelí. Nervózně sledují hodinky, zuřivě mačkají tlačítka hluchých mobilních telefonů. Napjatě naslouchají praskajícím reproduktorům, které oznámení průvodčího mění v žabí skřehotání.

„Dámy a pánové, důvodem mimořádného zastavení jsou nečekané problémy na trati způsobené nenadálou nadílkou sněhu! Předpokládaný příjezd do stanice Jaro MMXXII se odkládá asi o čtrnáct dní! Vážení cestující, doba zpoždění se může změnit! Děkujeme za pochopení!“

„Ladies and gentlemen, there is an extra stop due to unexpected problems on the track caused by unexpected snowfall! The expected arrival at the station Spring MXXII is postponed by about fourteen days! Dear passengers, the delay time may change! Thank you for your understanding!“

Šestice trempíků v posledním vagónu, za doprovodu dvou kytar a foukací harmoniky, ochraptěle jak kolovrátek zpívají stále dokola „My čekali jsme jaro a zatím přišel mráz...“

Místo rosy na kolejích, v mokrému sněhu na štěrku mezi pražci, prosvítají olejové skvrny a nesměle vykukují žluté hlavičky květů podbělů.

Miky Marusjak, ilustrace Eva Macholánová

Komiks Traumer–Roháč:

Zukotero

Filmové okénko:

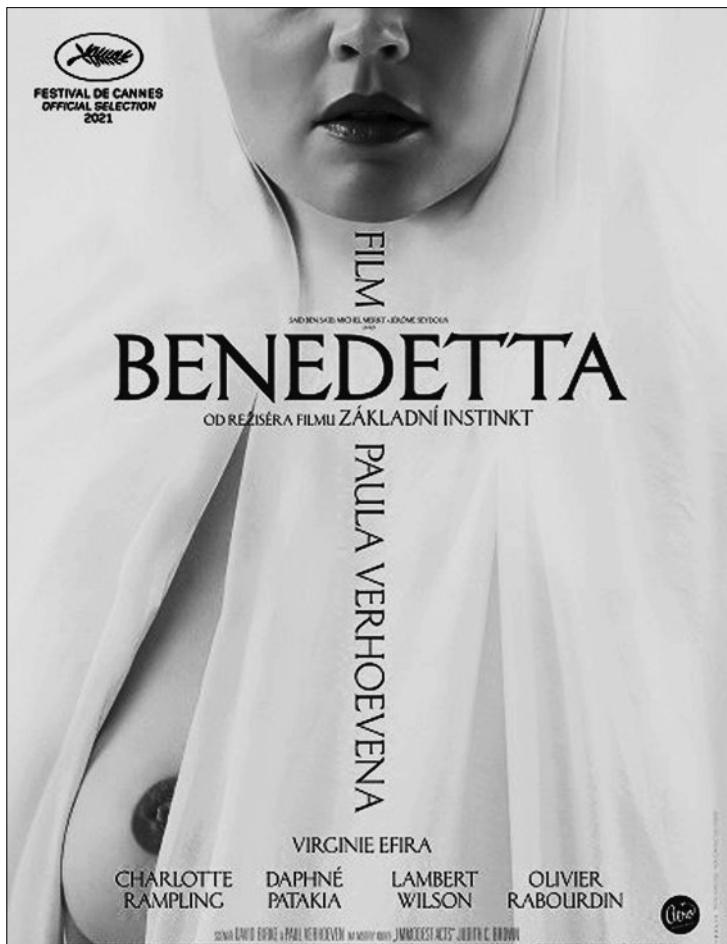
Drive my car

japonský art (režie: Ryûsuke Hamaguchi)

Režisér Hamaguchi je podle mnoha kritiků hvězdou současného japonského art-filmu. Přiznám se, že jeho předchozí snímky neznám. Pustil jsem si tedy jeho novinku Drive my car. A byl jsem okouzlen, přestože film není bezchybný. Je velmi dlouhý a některé smutné chvíle zavání starým klišé a manýrismem. I přesto mě film bavil. Předlohou je povídka slavného Murakamiho. Film je zalidněn řadou šílených postavíček a každá si nese své trauma. Hlavní hrdina je herec a režisér. Když začne zkoušet hru Strýček Váňa asi v 5 jazycích včetně znakové řeči (jednotliví herci si nerozumí a každý mluví jiným jazykem), víte, že máte co do činění s pravým ujetým art-filmem. Strýček Váňa je však jen vedlejší linie, tou kruciólní je motiv ztráty. Každý z hrdinů nějakou zažil, ten hlavní přišel nedávno o ženu, navíc se o ní dozvěděl nelichotivé tajemství. Dejte si to doma. Je to trochu dlouhé, ale stojí to za to.

Benedetta

erotické drama (režie: Paul Verhoeven)

Nizozemec Paul Verhoeven je jeden z nejslavnějších evropských režisérů, který uspěl i v Americe. Filmy jako Robocop, Total Recall, Základní instinkt a Hvězdná pěchota asi nemusím představovat. I když upřímně, jeho evropské filmy jsou často ještě lepší (Maso a Krev, Černá kniha).

Před pár lety se vrátil do hry s thrillerem Elle, který rozhodně není špatný, ale jeho nový film Benedetta je ještě lepší. Verhoeven zde

tasí své tradiční trumfy: thriller, temný humor a posedlost sexualitou. Mnoho režisérů sex ve filmech neumí používat, Verhoeven to rozhodně umí. Ostatně Základní instinkt je jedním z nejúspěšnějších erotických thrillerů vůbec. Benedetta je ale mnohem méně líbivá. Jedná se o historický film. Příběh dívky, která byla darována do kláštera, avšak začíná trpět vizemi. Zjevuje se jí Ježíš, ale o dost jinak, než jak se obvykle zjevuje vaší tetičce, když se modlí v kostele. Navíc je do kláštera přijata nová novicka, která se netají svou sexualitou. To je asi vše, co potřebujete vědět. Nebudete zklamáni.

Vojtěch Landa

Traumerův sloupek: Striptérka

„Ta osoba si na vás dala toho nejdražšího panáka, co tady máme,“ zazubila se kelnerka a bradou pokývla směrem ke striptérce, která si zrovna svlékla alespoň svetr. Nic moc model, ale každý odložený kus šatstva potěší.

„Asi to bere podle toho, jak moc si myslí, že je drahá,“ usmál se Herman.

„Dejte mi pivo a já si někde sednu,“ dodal a rozhlédl se po baru.

Nahrnulo se tam celkem dost lidí, víc než na dnešní vernisáž v místní knihovně. Holt, takovej zvěřinec, jako je čiča a kozíčky, to je úplně jiný kafe než nějaká pitomá výstava obrazů a autorský čtení.

„Je docela vychrtlá,“ prohodil směrem k Hermanovi malíř Mazal – Patlal. „Myslel jsem si, že bude taková spíš, víc plnější.“

„Hmmm,“ zamyslel se Traumer, „dneska jsou zdechlíny moderním trendem.“

„Máš pravdu,“ odpověděl Mazal-Patlal. „Nějakej ten špíček už moc neuvidíš.“

Striptérka si spustila sukni, chytila se tyče uprostřed baru a začala s ní cloumat tak, až pan Traumer doufal v to, že ta tyč není nosnou tyčí celého objektu. Halenka šla dolů také velice snadno, a tak tam na jedinou stála ve značkovém spodním prádle a koukala se na všechny kolem sebe a oni zase koukali na ni. Trvalo to sice celé možná jednu až dvě vteřiny, ale vydalo to za trapas několika hodin.

„Ysvleč si už konečně všechno a pojď mi jezdit frndou po klíně,“ oslovil ji v tichu trapnosti napjaté atmosféry pan herec z televizních reklam a pohladil si dlaní své umaštěné vlasy.

„Co to tady zkoušíš, ty frajere?“ ohradil se striptérčin doprovod.

„Kdo je u tebe frajer, ty hňupe, já jsem herec z televizních reklam a mám peněz jako šlupek a můžu si tím pádem dovolit úplně všechno, co chci,“ nadhodil vztekle herec a z kapsy od tepláků vytáhl dva úzké balíčky tisícovek a mrštil s nimi striptérce pod nohy. „Teď si mi, ty malá kurvičko, můžeš sednout i na ksicht!“ vykřikl poté, načež od jejího doprovodu ihned dostal takovou po hubě, až se svalil na zem. „Budeš toho litovat!“ pohrozil, rozplakal se a utekl ven do temnot noci.

„Stejně nemám rád televizní reklamy,“ povzdechl si doprovod a dodal: „Budeme pokračovat, pane Traumer?“

„Zajisté,“ pokývl hlavou Herman a striptérka si vysvlékla podprsenku. Měla menší jedničky, spíš nulky, ale hned, jak svlékla kalhotky, bylo i bez odborné komise jasné, že je žena.

„Dáme panáka!“ oslovila pana Traumera postarší slečna sedící vedle něj. Byla to zkrachovalá barová zpěvačka Lola Sängerin.

„Proč ne,“ usmál se Herman a přestal se bavit sledováním trapného vystoupení zoufalé striptérky.

Příslib panáka ho zaujal daleko víc a pokud si koupíte příští noviny Uši & Vítr, tak si v něm přečtete sloupek s názvem „Volby“.

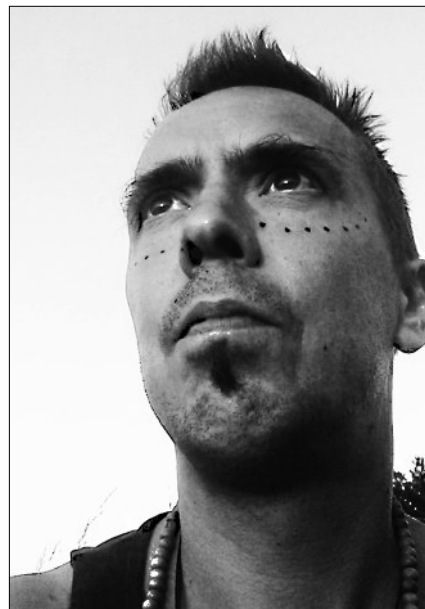
I. K.

Uši a Vítr

Dílna:

Jan Sytař

Malíř, narozen roku 1977 v Brně. Studoval u Martina Mainera, Václava Strátla a Vladimíra Kokolii na FaVU Brno a AVU Praha. Jeho tvůrčí metodou byla po léta divokost a extatické stavy. V současnosti je jeho inspiračním nástrojem práce s myslí. Obrazy vnímá jako prostor, kam vstupuje mysl diváka a má zásadní vliv na jeho utváření. Je poutníkem ke svobodě, jeho hlavním zájmem je průzkum vlastností prostoru a jeho potenciálu.. Je autorem knih Salonní kupé, Jmenuji se eN, Kostelní zmola, Světlo se chvěje a cestopisu Siddhartha Highway. O svých obrazech říká: „Divák je neoddělitelný od obrazu, v podstatě bez něj obraz neexistuje. Divák do něj ukládá významy. Tkám jen mřížku, aby se v ní mohly chytit jako v síti. Chtěl bych, aby byly obrazy veskrze prázdné, aby se do nich z diváka vešlo co nejvíc. Aby nepoučovaly! A aby byly přátelské a otevřené, i kdyby byl jejich úkol zavést Vás až do nejtemnějších pekel.“

Akce:

ČESKOSLOVENSKÝ VEČER

Olomouc,

Hospoda U Musea – Ponorka
sobota 9. dubna 2022

Ťovajz & spol., Laďa Hošek,
Sibérija. Pavel Šuhájek, Petr
Pustoryj, Těsto, Mojmir Vrba,
Stanislav Denk, Adriana Roller-
ová, Miky Marusjak, Vilma
Galadriel, Radim Babák,
Krystyna Skalická, Ivan Motýl,
Balet československého
rozhlasu

Brünn-Ostopovice
17.-18.6.2022
www.spodniproudy.cz

BIGBÍTOVÝ KYJOU SOBOTA 20.6.2022
START 18 HOD, VSTUP 250 CZK ZAHRAĐKA HOSPODY U JANČU

VELKÁ SUACINA
COWHILL
WITCH ORCHESTRA

BIGBÍTOVÝ KYJOU PÁTEK 13.5.2022
START 18 HOD, VSTUP 250 CZK ZAHRAĐKA HOSPODY U JANČU

PÁTI NA SVETĚ
MUCHA
BUDOU STŘEŠE DRAHÝ

BIGBÍTOVÝ KYJOU SOBOTA 9.7.2022
START 18 HOD, VSTUP 300 CZK ZAHRAĐKA HOSPODY U JANČU

JEŠTĚ JSME SE NEBOHODILI
NARAJAMA
DUNAJ

BIGBÍTOVÝ KYJOU PÁTEK 9.9.2022
START 18 HOD, VSTUP 250 CZK ZAHRAĐKA HOSPODY U JANČU

UŽ JSME DOPRA
KOE
TY SYČÁCI

Předplatné:

Uši a Vitr vychází obvykle k příležitostným, vyjimečným akcím 5x do roka:

01. Homér's Memorial – leden,
02. Festival spodních proudů – březen,
03. Krakor – červen,
04. Napříč – srpen,
05. Potulný Dělník – říjen.

Roční předplatné je 200 Kč (pět čísel).

Předplatitel automaticky dostává rozšířená čísla.

Cena normálního čísla je 30 Kč, cena rozšířeného čísla (s audio nebo knižní přílohou) obvykle 50–100 Kč.

Kontakt: igor.latal@bomail.cz,

Archiv: spodniproudy.cz

Oheň na střeše:

Dne 24. února 2022 napadlo Rusko Ukrajinu, krátce poté, co uznalo nezávislost Doněcké a Luhanské republiky na východě Ukrajiny. ●●● Rusové se dopouštějí válečných zločinů, používají zakázané zbraně, jako neřízené střely či vakuové bomby, kterými cílí i na civilní infrastrukturu, neštítí se útoků na obytné domy, školy, školky, nemocnice, porodnice apod. ●●● Ukrajina se agresí statečně brání, na jihu Ukrajiny dokonce skupina místních cikánů ukradla ruský tank. ●●● Rusko zakázalo používání slova válka či invaze v souvislosti s touto vojenskou operací, probíhá rozsáhlé zatýkáání demonstrantů a odstřižení od světového internetu. ●●● Podobně zareagovala OSN, jelikož svým zaměstnancům zakázala používat slova válka či invaze, a to i v soukromé komunikaci. OSN argumentuje zásadou nestrannosti. ●●● Mezinárodní tribunál v Haagu válku Rusku zakázal. ●●● Je to už přes 10 let, co syn Vjačeslava Kotěnočkina, Alexej, autora populárního ruského seriálu Jen počkej, zajíci, natočil po smrti svého otce dva díky, avšak jelikož i v Rusku platí přísný protikuřácký zákon, vlk přestal kouřit, ba co víc, propaganda sáhla i do starých dílů a vlkovi cigaretu umazala. ●●● Vzpora robotů: Virtuální asistentka Alexa od americké společnosti Amazon vyzvala desetiletou dívku, aby přiložila minci k vidlici, která byla částečně připojená do zásuvky. Společnost Amazon uvedla, že svou virtuální asistentku aktualizovala, aby k podobným případům nedocházelo. ●●● Ženy s kratším ukazovákem než prsteníčkem jsou podle nového výzkumu silnější. Jedná se o indikátor vyšší přítomnosti testosteronu v děloze v prenatální fázi života a platil původně jen pro muže, jelikož delší prsteníček indikuje silnější úchop. ●●● První zcela černošský tým horolezců hodlá v rámci boje za diverzitu vystoupit na nejvyšší horu světa Mount Everest. Horolezci tvrdí, že vrchol má koloniální minulost a byl přístupný primárně bělochům. ●●● Od 1. ledna 2022 platí v Polsku novela zákona o drobných dopravních přestupcích, která vyžaduje po dětech jedoucích na kolech či elektrokoloběžkách, aby se prokazovaly cyklistickými průkazy, jinak jim nebo rodičům hrozí pokuta 1500 zlotých. ●●● Figuríny v obchodech svádějí k hříchu, tak jim Tálilobové urežávají hlavy. Řídí se novou směrnicí ministerstva pro počestnost a potírání neřesti, které označilo vystavování umělohmotných figurín za hříšné modloslužebnictví. ●●● Kalifornský soud zamítl žalobu Spencera Eldena, který se jako nemluvně objevil na obalu kultovní desky Nevermind od skupiny Nirvana. Elden tvrdil, že se jedná o „dětskou pornografii“, což mu mělo způsobit „extrémní a permanentní utrpení“ a „ztrátu výdělků a radosti ze života.“ Podle soudu by se v tom případě však každý člověk, který má album doma, dopouštěl trestného činu držení dětské pornografie. ●●● Organizace Witches of Scotland (Čarodějnice ze Skotska) požaduje od skotské vlády písemnou omluvu za všechny nespravedlivě odsouzené v období od 16. do 18. století a zřízení pomníku. ●●● Britští aktivisté bojují za práva zrzků, jelikož se každopřípadně tisíce zrzků v Británii stává obětí šikany. ●●● Francouzská firma AgroBiothers Laboratoire ukončila prodej akvárií s objemem menším než 15 litrů a již nebude prodávat akvária ve tvaru koule, což zdůvodnila tím, že malá akvária bez filtrace a okysličení jsou pro ryby týráním, jelikož rybičky dohánějí k šílenství a ty pak rychle hynou. V Německu a několika dalších evropských zemích jsou zakázána akvária ve tvaru koule již dávno. ●●● Ve Švédsku jsou cvičeny vrány na sběr vajglů, panuje však obava, že by některé příčinlivé vrány obtěžovaly kuřáky, kteří ještě nedobafali. ●●● V Británii hrozí pokuta až 1000 liber, když dveře od auta otevřete bližší rukou a způsobíte tím nehodu. ●●● V Severní Koreji trestají farmáře lágrem za to, že nezvládají dostatečně rychle vypěstovat vůdcem oblíbené kytky kimčongilie či kimirsenie. Farmáři nejsou schopni dodržet požadavky na stabilní teplotu a vlhkost, jelikož nemají dostatek palivového dříví. ●●● Nový Zéland vsadil během pandemie na tvrdá opatření, demonstrantům použil v patnáctiminutových smyčkách Macarenu. ●●● Ve francouzských supermarketech zavádějí tzv. pomalé pokladny, kde se lidé mohou vklidu vykecat. ●●● Dvě britské studentky navrhly pisoáry pro ženy, vhodné na festivaly, s názvem Peequal (čuroprávnost). Čekání v ženských toaletních frontách má zrychlovat až šestkrát. ●●● Finskému lyžařovi Remimu Lindolmovi zmrzl během závodu na ZOH v Pekingu penis. Sám přiznal, že to byl jeho nejtěžší závod v životě, skončil na 28. místě. ●●● V USA chtějí přejmenovávat místa, které mají v názvu Squaw, termín totiž nepochází od původních indiánů, ale od kolonizátorů a má hanlivý podtext, odvozený od ženských genitálií. ●●● V Brně začala demolice legendárního erotického klubu Moulin Rouge. ●●● Anektuje ČR Podkarpatskou Rus? A Rusko?

Φ&Γ

Tiráž: Uši a Vitr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Haußmann • přispěvatelé: Miky Marusjak, Květuzor Škvírkó, Vojtěch Landa, Ivosh Krejzek, Luboš Vlach & Molly Dur, Šimon – básník ulice, Hyněk Tichý, Václav Roháč, Jaromír Krátký & Petr Krátký